TOVERI

Lännen suomalaisen työväen lännenkannattaja, ilmestyy Astoriassa, Oregon, joka päivä paitsi sunnuntaina.

TOIMITUSKUNTA:
W. N. REIVO LAURI MOILANEN
ADOLPH SALMI A. B. MAKELA
SULO SYVÄNEN

TOVERI
(THE COMRADE)

The organ of the Finnish workers in the Western states. The only Finnish daily in the West. Published daily, except Sunday, at Astoria, Ore., by the Western Workmen's Publishing Society.
ANTTI J. PARTAN, Manager.

Entered as second-class mail matter July 18, 1912, at the postoffice at Astoria, Oregon, under the Act of March 3, 1879.

Ilmotushinta 40c palstatuumalta. Kuolemanilmotukset $1.50 kerta ja muistovarsyillä $2.00 kerta. Kihlaus-, syntymä- ja avioliitto-ilmotukset 50c kerta, halutaantieto- ja nimenmuutto-ilmotukset 25c kerta, naimailmotukset $1.50 kerta, avioero-ilmotukset $1.00 kerta. Seisovat ilmotukset sopimuksen mukaan. Satunnaisista ilmotuksista tulee rahan seurata mukana. Englanninkielestä suomennetaan vapaasti.

TILAUSHINNAT
Yhdysvalloissa ja Canadassa:
Yksi vuosikerta..$4.00 6 kuukautta..$2.25
3 kuukautta.....$1.35 1 kuukausi... .50
Suomeen ja muualle ulkomaille:
Yksi vuosikerta..$6.50 6 kuukautta..$3.50

SUBSCRIPTION RATES:
In the United States and Canada
One year.....$4.00 Six months.....$2.25
Three months $1.35 One month..... .50
Advertising rates in effect July 1, 1912, 40 cents per inch. Special discount is allowed for larger and continuous advertisements.
TOVERI BOX 99, ASTORIA, ORE.

Huoneusto sijaitsee 10:nnen ja Duane katujen kulmassa. Telefooni: konttori 365, toimitus 832.

Vain toistaiseksi

(True translation filed with the Postmaster at Astoria, Ore., April 11, 1918, as required by section 19 of the Act of Oct. 6th, 1917.)

Eiliset tiedonannot Suomesta kertovat Saksan joukkojen vallottavan Helsingin. Tavattomalla rientulla tiedottavat täkäläiset uutistomistot saksalaisten menestyksestä. Kun kerran ollaan sodassa Saksaa vastaan, niin luulisi toki, että sen voitoista ei sallittaisi noin iloita, mutta siten näyttää olevan laita.

Porvarilehdillä on syytä iloon, onhan Suomen työväestön taistelu sitä vastaan heikkenemässä, onhan Helsinki menemäisillään takaisin porvareille! Se on silloin heidän luokallaan, olipa vaikka vihollisellakin.

Porvariston viha työväestöä vastaan on leppymätön. Nyt kun saksalaiset junkkerit isännöivät Suomessa, saattaa täkäläinen suomalainen poroporvaristokin nukkua vönsä rauhassa, uskoessaan työläisten Suomessa olevan lyödyn ja saksalaisten vallassa. Ja tämän maan suomalainen porvarilehdistö kai kehottaa mukanaan kulkevia panemaan toimeen riemujuhlia Saksan voiton johdosta Suomessa!

Mutta älkäämme mekään jotka taistelemme kansanvaltaisuuden ja työväestön voiton puolesta, langetko epätoivoon. Saattaa olla että Suomen työväestö on lyöty. Saattaa olla, että saksalaismielisillä on syytä iloon, mutta se ilo on lyhytaikainen. On tapahtunut muutakin kuin Suomen työväestön kukistuminen. Ero porvariluokan ja työväenluokan välillä on sen kautta merkitty niin selvästi, että käsitteiden sekaannus ei ole koskaan mahdollinen. Koskaan ei tule Suomen työväestö lyömään veljen kättä sikäläiselle porvaristolle, joka mitä häpeällisimmin myi maan Saksan junkkereille, kukistaakseen työväestön. Koskaan ei tule Suomessa asumaan yksi kansa vaan **kaksi luokkaa, jotka tulevat ottelemaan elämästä ja kuolemasta siksi kunnes porvaristo on kukistunut.**

Jos Suomen työväestön taistelu on tällä kertaa menetetty, niin sitä ei ole menetetty kunniatta. Sikäläisten porvarien voitto ei ollut heidän voittonsa, vaan hunnien ja yleensä porvariston voitto työväestöä vastaan. Suomessa ei ollut kysymystä yksistään Suomen hallituksen kohtalosta, vaan yhteiskunnallisen vallan luovuttamisesta työväestölle, ja siksi koko mailman porvaristo juhliikin hunnien voiton johdosta.

Suomen taistelu oli alkusoittoa siinä suuressa luokkien välisessä taistelussa, joksi mailmansota on muuttunut Venäjällä ja joksi se ennen pitkää muuttuu myöskin Saksassa. Ensimäisen ottelun ratkaisu ei ratkaise koko taistelua, vaikkapa viholliset ahdistavat työväestöä kaikilta puolilta.

Kun Saksan junkkerimahti kukistuu, niin mekin juhlimme, emmekä luultavasti tarvitsekaan paljoa vanhentua sen päivän nähdäksemme. Ja silloin — pankaa se mieleenne junkkerismin kannattajat — alkaa taistelu uudelleen. Saksan työväestö herää, kuten heräsi Venäjänkin, ja siinä on meidän toivomme, mailman kansanvaltaisuuden toivo!

Venäjän vallankumouksen pyöveleiksi pyrkineet junkkerit, joiden verisiä jälkiä kaikki hunnilaisuuden kannattajat ihailevat, ovat rientäneet tukahuttamaan kansanvallan nousua kaikkialla, palvellen siten kansainvälisen riistäjäsakin tarkotuksia välillisesti ja omiaan etupäässä. Ja tätä tarkotustaan saavuttaakseen Suomenkin porvaristo ja sen täkäläiset santarmit alkoivat taistelun Suomen työväestöä vastaan.

Kymmeniä tuhansia on heittänyt henkensä vapauden asian hyväksi pohjolan karuilla kankailla. Harvenneet ovat Suomen työväestön rivit, mutta masentuneet ne eivät ole. Jätteiden täytyy ehkä paeta Venäjän köyhälistön turviin, vaikuttaakseen sieltäpäin Saksan työväestöön, joka yksin kykenee iskemään junkkerivaltaa sydämeen.

Iloitkaa porvarit, teillä on vain vähän aikaa. Mailmansodan historian viimeistä lukua ei ole vielä kirjotettu. Jos Suomen työväestö on lyöty, niin mailman työväestö elää ja kansainvälinen työväenliike voimistuu teidän kaikista toimenpiteistänne huolimatta. Teidän asianne on tuomittu kaikkialla: Suomessa te ette olisi ilman junkkerien apua voineet teurastaa niitä tuhansia työläisiä jotka olivat vastassanne. Teidän voittonne on rosvon voitto, joka ensin riistää hengen uhriltaan.

Tämän maan suomalainen työväestökin tulee teidät vielä tuntemaan. Kaatuneitten toveriemme veri muistuttaa meille ikuisesti teidän tarkotuksistanne, joten älkää luulko että me teitä koskaan veljiksemme tunnustamme!

Helpoimmin pilaantuvaa tavaraa

Vanhanmaan rautateillä, jossa kaikki on järjestetty herrojen erikoismukavuuksia silmälläpitäen, oli olemassa sellainenkin säädös, että helposti pilaantuvat tavarat sai pois asemilta heti junan saavuttua, olipa aika mikä tahansa. Niinpä esim. herrojen konjakkilähetykset sai ulos myöhään lauantai illalla ja samoin sunnuntaina, niin kirkonaikana kuin muulloinkin, tarvitsematta edes todistaa, kumpi olisi mennyt pilalle herra vai konjakki, ellei lähetystä olisi heti luovutettu. Ja taitaa se sellainen hyvä tapa olla vallalla muissakin maissa. Tietysti on aivan paikallaan, että tavaraa ei pilata tarpeettomasti, mutta miksi ei kaikkeen tavaraan nähden ole samanlaista säädöstä? Onhan muutakin tavaraa kuin sunnuntaiksi tilattu konjakki, joka pilaantuu ellei sitä heti käytetä, tai jonka käyttämättömyys saattaa arveluttavia vaurioita sille jonka pitäisi saada sitä käyttää.

Työvoimakin on tavaraa, ja vaikka emme olekaan "tieteellisesti" selvillä siitä, miten sen käy jos sitä ei voida aina ajallaan käyttää, niin emme luule olevamme ulkopuolella turvallisuusrajan totuudesta, jos selitämme, että sekin on sellaista selposti pilaantuvaa tavaraa, jonka pitäisi saada käyttää aina silloin kun omistajansa haluaa, milloin tavaran, milloin omistajan pilaantumisen estämiseksi.

Asianlaita on näet sillä tavalla, että ellei työläinen voi käyttää työvoimaansa säännöllisesti, menettää hän sen kokonaan; päivän työvoima on menetetty ellei sitä käytetä. Ja sillä kannalta ottavat pääoman omistajat aina asiat silloin kun on kysymyksessä työvoiman käyttäminen, sillä he katsovat työvoiman kuuluvaksi kokonaan pääomalle.

Mutta työvoiman "pilaantuvaisuus" on eräissä suhteissa vakava juttu työläiselle itselleenkin. Hänellä kun, näet, ei ole mitään muuta elinvoiman saannin mahdollisuutta kuin työvoimansa myynti. Ellei hän siis voi myydä sitä säännöllisesti joka päivä, menettää hän tavaransa, mutta on kuitenkin pakotettu maksamaan sen tuottokustannukset niinä aikoina ansaitsemistaan varoista, joina voi sen myydä. Pääoman omistajat katsovat työvoiman kuuluvan itselleen, ja pitävät vahinkonaan jokaista sellaista päivää, jonka työvoima on joutilaana, koska työpalkkoja ei voi aivan tarkalleen edes palkkajärjestelmän vallitessa, laskea siihen rajaan, jolla työvoima pysyy tuotantokuntoisena ainoastaan juuri ne määrätyt päivät, joina sitä käytetään. He selittävät olevansa pakotettuja elättämään työväestön sen joutenollessakin.

Päinvastainen kuitenkin pitää paikkansa. Työläiselle maksetaan vain sen verran kuin yleisesti on tarpeellista hänen työkuntoisena pitämisekseen, ja hän on pakotettu tulemaan toimeen joutenoloaikansakin sillä palkalla minkä saa työvoimansa myynnistä, saipa sen sitte kaupaksi säännöllisesti tai ei.

Konjakki ei mene pilalle, vaikka sen jättää asemalle lauantaista maanantaihinkin, eikä sitä vaille jäänyt herranröhnyskään — ainakaan kaikissa tapauksissa. Mutta lauantaina myymättä jäänyttä työvoimaa ei enää voi myydä maanantaina; työvoimaa ei voi panna varastoon, josta sen sitte ottaisi tarpeen tullen esille, kuten muut tavarat.

Kyllä työvoimatavaraa täytyy eräissä suhteissa pitää pilaantuvana tavarana, kuten ylläselitetystä näkee. Ikävä vain, että ei ole olemassa sellaista määräystä että sille pitää yhteiskunnan hankkia käyttömahdollisuudet kaikkina aikoina, pilaantumisen estämiseksi, kuten konjakillekin. Se ei ole kapitalismin vallitessa konjakin arvoinen, sillä eihän se ole kauppatavaraa. Ja kun ei se sitä ole, niin mitäpä muuta kuin kumoon koko palkkajärjestelmä, jonka vallitessa pilaantuu paras yhteiskunnallisista tuotteista: ihmistyövoima, vahingoksi ja vaurioksi koko yhteiskunnalle.

Amerikan ammatillinen työväenliike nykyisin

Amerikan ammatillisen työväenliikkeen syvä rappiotila on viime vuosien ajalla käynyt niin ilmeiseksi, että gompersismin kiihkeimmänkin kannattajan täytyy sen jo huomata. Vuosikausia kestäneet hallintopiiririidat ovat edelleen jatkumassa ja niiden selvittelyissä kulutetaan aika, jonka pitäisi uhrata työläisten valistamiseen ja luokkatietoisiksi kasvattamiseen.

Gompersismin seurauksena on syndikalistinen liike saanut jalansijaa järjestymättömien työläisten keskuudessa, varsinkin lännellä, jossa se taistelee ammattiliittoja ja sosialistipuoluetta vastaan, vaikuttaen järjestelmällistä järjestämistyötä melkoisesti. Gompersin masiina on ehdottomasti hallinnut esim. A. F. of L:n vuosikokouksia jo vuosikausia ja väliaikoina liiton toimeenpanevaa neuvostoa, niin että mitään vapaamielisempää ja kapitalisteja vastustavaa ei ole saatu aikaan, lukuunottamatta joitakin merkityksettömiä lakitekeleitä, joilla ei kuitenkaan ole mitään merkitystä tuomioistuinten ollessa kapitalistiluokan mielivaltaisesti määrättävissä.

Varsin huomattavana ja tuhoisana esiintyy nykyisin muuan hallintopiiririitä, jonka nojalla Gompers koettaa tukahuttaa — kokouksen päätösten perusteella luonnollisesti — erään vaatetustyöläisten liiton, vain siksi että se on hänen Civic Federationiin kuuluville ystävilleen liian vapaamielinen. Riita saattaa kärjistyä hyvin vakavaksi, sillä ne New Yorkin uniot, jotka kuuluvat sanottuun pukutyöläisten liittoon, eivät nähtävästi taivu Gompersin käskyjen alle ja luovu radikaalisesta agitatsionistaan.

Luonnollista on, että sellainen tilanne saa aikaan keskinäistä tappelua, jossa voimat haaskataan, sen sijaan että ne käytettäisi työväenluokan yhteistä vihollista vastaan. Suomennamme tähän näytteeksi United Hebrew Trades-nimisen järjestön erään virkailijan kirjotuksen, josta selviää, miten eheä Amerikan työväenliikkeen ammatillinen rintama nykyisin on. Kirjotuksessa verrataan Amerikan ammattiliikettä Englannin liikkeeseen, josta luonnollisesti maalataan eikä hiukan liian kaunis kuva. Siinä sanotaan:

"Se (Englannin työväenliike) on kautta ajan toiminut itsenäisenä, eikä jonkun toisen liikkeen leijanhäntänä. Se on aina omannut riittävän tarmon asettua määrätylle kannalle ja luopua siitä huomatessaan sen vääräksi.

"Sen edustaja Arthur Henderson meni Venäjälle, tarkotuksella osottaa Venäjän työväestölle, miten sopimatonta Tukholman kongressin pitäminen olisi. Mutta vaikka hän meni sinne Pietarina, palasi hän sieltä Paavalina. (Meni varmana oman kantansa oikeudellisuudesta, mutta palasi sen vääräksi huomanneena). Kun hän huomasi Tukholman kongressia vaativien olevan oikeassa, oli hän kylliksi rehellinen selittämään asiansa sillä tavalla omille valitsijoilleen. Ja kun hänen kääntymyksensä Venäjän työväestön vaatimusta kannattamaan aiheutti hänen eronsa ministeristöstä, vahvisti se vain hänen asemaansa työväenliikkeen riveissä.

"Kun Lloyd George selitti, että Venäjä oli jätettävä oman onnensa nojaan, selitti Englannin työväestö päinvastoin, että niin ei ole meneteltävä. Sen päätöksen kuuli ja sitä ihaili koko mailma.

"Englannin työväenliikkeen toimesta on kutsuttu kokoon yleisiä kokouksia, joissa on keskusteltu nykyisestä asemasta ja laadittu sen suhteen tarkkoja määritelmiä; sen toimesta on kutsuttu kokoon liittolaismaiden työväenjärjestöjen kongressi, jossa neuvoteltiin yhteisistä työväluokan toimenpiteistä, ja nyt sen toimesta hommataan yleistä sotamaiden työväenjärjestöjen kokousta, jossa ensimäisen kerran keskusteltaisi pikaisen ja kansanvaltaisen, työläisille edullisen, rauhan aikaansaamisesta.

"Englannin työväenliike on seissyt omilla jaloillaan, kuten työväenliikkeen tuleekin, tietoisena suuresta tehtävästään: voimistuttaa työväestöä rakentamaan yhteiskunta uudelleen.

"Tässä maassa emme me ole varsin niin onnellisessa asemassa. Meillä on täällä olemassa vain nimellinen työväenliike, mutta todellista ei. Meillä on ammattien ja teollisuusalojen liittoja, mutta ei yhtenäistä työväenliikettä. Meillä puhutaan työpalkoista ja työajasta, suletusta ja avonaisesta työmaasta, lakoista ja työsopimuksista, ystävien palkitsemisesta ja vihollisten rankaisemisesta, mutta ei mitään luokkasuhteista, ei mitään sellaisista suurista yhteiskunnallisista kysymyksistä, joista Englannin työväenliike katsoi välttämättömäksi puhua ja jotka esiintyvät täällä samoin kuin sielläkin ja vaativat työväestön huomiota puoleensa. Ahtaat ja itsekkäät ammattirajat tukahuttavat täällä kaiken muun. Kansallisjärjestöt ovat valmiit uhraamaan koko työväenliikkeen omien itsekkäitten tarkotusperiensä saavuttamiseksi. Osottaaksemme erään äskettäisen esimerkin, mainitkaamme lakkityöläisten union kohtalo. Hallintopiirikysymys on ylimpänä määräjänä ja sille uhrataan työväenluokan edut, kuten avuton lapsi moolokin kitaan. Luokkahengen läpitunkemat uniot ovat vielä toivottomana vähemmistönä.

"Englannin työväenliike on vaihdellut menettelytapojaan aina tuon tuostakin, milloin sellainen on osottautunut tarpeelliseksi, ollen työväenluokan edut aina sen toimintaa ohjaamassa. Yhdysvalloissa palvelee herra Gompers 'työväenliikettä' siten, että hänen virastossaan käyvät vieraisilla sellaiset kuin John D. Rockefeller ja muut hänen kaltaisensa, tehden Gompers taas vuoro-vierailuja heidän luokseen, joissa, kuten sanomalehdet kertovat, Gompers hymyilee Rockefellerille ja Rockefeller Gompersille".

Vaikkapa emme myöntäisikään ylläolevan olevan aivan täydellisen kuvan Amerikan ammattiliikkeestä, niin kieltää ei voida, etteikö tilanne täällä ole sangen synkkä. Edistysmielisimpinäkin pidetyt uniot ovat asettuneet yhä enemmän Gompersin metkuiluja tukemaan työväenluokan etujen kustannuksella.

Syndikalistiset ainekset, jotka tappelevat American Federation of Laborin kukistamiseksi, käyttävät luonnollisesti tällaista asiaintilaa hyväkseen, selittäen, että on turhaa vaivaa toivoa mitään sellaiselta liikkeeltä. Mutta jos otamme huomioon syndikalistisen unionismin, niin emme sen suhteen suinkaan voi toivoa enempää. Syndikalistinen liike on vallan arvoton työväenliikkeeksi niin täällä kuin muuallakin. Se ei ole mitään muuta kuin kasvannainen, joka elää työväenliikkeen sairaudesta ja on leikattava pois ennenkuin työväenliike voi täyttää tehtävänsä. Sen turviin asettuminen ei siis ollenkaan paranna asemaa, niin epätoivoiselta kuin ammattiliike näyttääkin.

Sellaista ei luulisi mahdolliseksi

Työväestön keskuudessa vallitsee laajoissa piireissä nykyisin vakava asuntopula, seurauksena teollisuuden satumaisesta noususta ja työväestön kulkemisesta työvoiman kysynnän virran mukana. Luulisi toki, että kunnallishallitukset ja muut viranomaiset tekisivät jotain asuntopulan lieventämiseksi, pelastaakseen työläiset joutumasta kiinteistövälittäjien avuttomiksi uhreiksi, joilta kynitään keinotekoisesti kaikki mitä suinkin irti saadaan, välittämättä ollenkaan muusta kuin siitä, miten vain saisi kokeimpia voittoja. Mutta missään ei ole ryhdytty toimenpiteisiin työväestön avustamiseksi, vieläpä koetetaan pitää työväestön mieli erillään kokonaan tästä sille niin tärkeästä kysymyksestä ja valmistaa kiinteimistövälittäjille mitä parhaat riistoa mahdollisuudet.

Asuntopula ei suinkaan johdu rakennusaineiden puutteesta. Muuan canadalainen lehti, kirjoittaessaan tästä kysymyksestä antaa seuraavan lausunnon, joka osottaa että tavaraa on, jos vain olisi asiain järjestämiseksi jotain tehty. Se kirjoittaa:

"Yhdysvaltain puutavaratuotanto oli vuonna 1917 39,000,000,000 jalkaa. Jaettuna maan asukasluvun perusteella tulisi siitä jokaiselle miehelle, naiselle ja lapselle 356 jalkaa eli viisihenkiselle perheelle 1780 jalkaa. Tämän perusteella saattaisi joka tomppeli luulla, että jokainen perhe maassa omistaa kodin. Sellaiselle harhaluuloiselle olisi selitettävä, että puutavaraa ei tuoteta nykyaikana mitään sellaisia järjettömyyksiä varten. Joskus ihmiskunnan olemassolon aikana sitä mahdollisesti olisi siten käytetty, mutta ei nykyaikana. Nykyisin sitä tuotetaan paljoa jalompia ja arvokkaampia tarkotuksia varten. Sen tuottavat orjat, jotka eivät saa työstään mitään ja suuri osa siitä käytetään siinä nähtävästi viisaassa ja järkevässä tarkotuksessa, että toiset orjat saavat rakentaa hökkeleitä joissa toiset asuvat jos voivat maksaa sen vuokran mitä omistajat niistä vaativat, jotka ovat vaivojaan säästämättä ja epäitsekkäissä tarkotuksissa suunnitelleet tämän erinomaisen taloudellisen järjestelmän, ja sen mukana tyhjäntoimittajan virkoja ja loiselämää työläisille. Kun tämän silminnähtävästi ihmisystävällisen suunitelman oleellinen luonne tulee täysin tunnetuksi, saavat ilkeämieliset tukkijätkät ja muut harhaanjohdetut rikokselliset sen rangaistuksen, jonka he ovat hyvin ansainneet petomaisilla yrityksillään kiristää korkeampia palkkoja ja lyhemmän työpäivän hyväntahtoisilta ja ihmisystävällisiltä puutavaraparooneilta."

Luonnollisesti canadalaiset puhuvat kateudessaan. Meidän asiammehan on, miten me puutavaramme käytämme. Kyllähän se saattaa tuntua naurettavalta, kun asuntopula vallitsee silloinkin, vaikka tukkikämpät ovat vuosikausia seisoneet, kun puutavaraa ei ole saatu mihinkään kaupaksi. Mutta niin se nyt vain on ja sellaisena pysyy, elleivät toiset voimat astu järjestelmän kampiin nykyisten tilalle.

MAILMANKATSOMUKSIA

ROHKEANLAISESTI ARVOSTELEVAT KEISAREITAAN.

(True translation filed with the Postmaster at Astoria, Ore., April 11, 1918, as required by section 19 of the Act of Oct. 6th, 1917.)

keskivalloissa — vaikka ne eivät olekaan niitä varsinaisen vapauden ja kansanvallan maita.

Vienissä ilmestyvä miltei suunnattomasti levinnyt viikkolehti Der Morgen on julkassut saksalaiselle Simplicissimus-nimiselle pilalehdelle osotetun "avoimen kirjeen", jota voi pitää ennätyksenä suorapuheisuudessa kahden liittolaismaan sanomalehtien välillä. Morgen lausuu:

"Te olette, teutoonilais-sikamaisella naamallanne, kirjottanut lippuunne sanat: 'Jumalan, keisarin ja valtakunnan puolesta'. Kuka on tuo teidän jumalanne? Se on vihan, pirullisen julmuuden ja irvistävän ilkeyden jumala. Kuka tuo keisari on? Kaatuvatautinen, siveellisesti rappeutunut olio. Mikä teidän valtakuntanne on? Kourallinen räyhäävä, keskiaikaisia tappelupukareita.

"Hyvä Simplicissimus, kuinka olettekaan kasvoiltasi muuttunut! Aikoinasi sinä olit Saksan hallitusvastaisten aineksien napana. Sinä edustit vapauden, hengen kapinoimista kaikkea poliittista, militaristista, virkakunnallista ja valekansallista orjuutusta vastaan, kaiken laatuisia sortovallan kuohitsemisyrityksiä vastaan.

"Nyt sinä kehotat kansaa ostamaan sotalainaa — sotalainaa, jonka tarkotuksena on ainoastaan lihottaa juuri niitä luokkia mitä sinä ennen olet syystä tuominnut. Niin sinä olet kuin urhea verikoira, joka on muuttunut häntäänsä heiluttavaksi, raakamaisen isäntänsä jalkoihin kyyristyväksi rakiksi.

"Sellaista saksalaisuutta sinä, Simplicissimus-raiska, nyt edustat — saksalaisuutta niin mätää, että sen löyhkä uhkaa myrkyttää Europan ja koko mailman ilmaston."

* * *

Minkä vaikutuksen Itävallan oma keisari Kaarle on tehnyt alamaisiinsa, valtaistuimelle noustuaan, voimme päätää siitä, että hänet pääkaupungissaan Wienissä tunnetaan nimellä "Karl der Plötzliche" — Kalle Äkkinäinen — äkkipikaisten päähänpistojensa takia. Tsekkiläiset häntä nimittävät "Itävallan liikehuoneen konkurssipesän selvittäjäksi" Karel Novakiksi.

HUUTOLAISPOIKA RAHAMINISTERINÄ.

Ruotsin raha on nykyään paremmassa arvossa kuin minkään muun maan raha. Ja rahaministerinä siellä on mies, jonka nousu olisi harvinaisuus Amerikassakin; vanhassa Europassa se lienee ennenkuulumaton.

Ruotsin nykyinen rahaministeri F. V. Thorsson myytiin 43 vuotta takaperin Köpingen kunnantuvalla vähimmän vaativalle hoidettavaksi, ja hänet huusi pilahinnasta eräs talollinen, joka tarvitsi tuon 9-vuotiaan orpopojan paimenekseen. Huutolaisaikansa jälestä Thorsson kävi rajasuutarin opin ja köyhälistöläisen elämää vietäen kulki kylästä kylään. Vihdoin hän asettui suutariksi Ystadiin, mutta pian ruvettiin häntä siellä pitämään "vaarallisena yhteiskunnan vihollisena". V. 1891 hän esitti papin osaa eräässä seuranäytelmässä, jossa pilkattiin pappien tekopyhyyttä, ja senjohdosta hänet tuomittiin "jumalanpilkasta" 300 kruunun sakkoihin; ylemmässä oikeudessa tuomio kuitenkin kumottiin.

Aikaa myöten kehittyi Thorsson sosialistiseksi järjestäjäksi ja oli Ruotsin ensimäisen työväenpuolueen perustajia. Hänet valittiin valtiopäiville, vanhoillisen sanomalehdistön kiukuisista hyökkäyksistä huolimatta.

Vihdoin hän pääsi pankinjohtajaksi. Hänen entiset ivailijansa joutuivat tekemään kaiken voitavansa, saadakseen hänet taivutetuksi ottamaan rahaministeriu salkun nyt Brantingin erottua. Entisten häväistyskirjotusten sijaan porvarien sanomalehdet nyt puhuvat siitä, kuinka "hänen poliittisen kykynsä tunnusmerkkinä aina on ollut miehekäs avonaisuus ja raikas suorasukaisuus."

IRLANNIN POLITIIKKA.

(True translation filed with the Postmaster at Astoria, Ore., April 11, 1918, as required by section 19 of the Act of Oct. 6th, 1917.)

John Dillon, joka John Redmondin kuoltua on valittu Irlannin Kansallispuolueen johtajaksi, vastatessaan hänelle lähetettyihin onnitteluihin, lausui ensimäisenä tehtävänänsä olevan sanoa Englannille koko mailman kuullen, että sen valtiomiesten on lakattava puhumasta kansakuntien liitosta ja vakuuttelemasta nykyistä sotaa käytävän pienten kansallisuuksien puolustamiseksi, ellei se ensimäiseksi puhdista omia portaitaan ja vapauta Irlannin kansaa, joka seitsemän vuosisataa on huokaillut sen sortohallituksen alaisena.

JEESUS KELPAA JOSKUS JUUTALAISELLEKIN.

St. Louisissa ovat kutomotehtaitten työntekijättäret teuneet lakon, vaatien työpäivän lyhentämistä ja palkan korottamista. Senjohdosta ovat tehtaitten omistajat — joista 90 prosenttia on juutalaisia — laatineet mukamas uskonnollis-henkisen sepustuksen, jossa muun ohella sanotaan: "— — Te tahdotte enemmän palkkaa, te tahdotte lyhempää työaikaa, te vaaditte parempia työoloja, ja näitä saadaksenne olette menneet lakkoon. Mutta mitä teillä on sanomista, kun te jouduttte Jeesuksen Kristuksen kasvojen eteen?"

Näitten saalistajain julkeassa röyhkeydessä on itse Billy Sunday löytänyt vertaisensa.

* * *

Kiittämätön.

Rouva (nyrpeänä, miehelleen): — Aina sinä viitsit minulle vetellä, että minä olin köyhä, kun tulin sinun vaimoksesi. Enkö minä ole kyllä tuottanut sinulle varallisuutta sitte naimisiin menomme, senkin kiittämätön! Kuka on saanut sinut jättämään tupakanpolton, ja kapakassa käynnin, ja kortinpeluun?

* * *

Tunsi ne.

Lääkäri (mrs. Rytköselle): — Syynä siihen, että lapsiltanne hiukset lähtevät, on eräs basilli . . .

Mrs. Rytkönen: — Niin onkin! Minä olen niitä silloin tällöin niiden päistä löytänyt.

* * *

Verotus sekin.

Hollannin uudessa kulunkiarviossa ehdotetaan kannettavaksi vero jokaisesta ristimänimestä, milloin niitä on useampia kuin yksi. Tämä lienee tarkotettu varotukseksi vanhemmille, jotka monastikin pyrkivät avuttomain jälkeläistensä kannettavaksi sälyttämään kaikki mielestään kauniit nimet mitä joistakin romaaneista ovat saattaneet löytämään.

* * *

Ylellisyystavaraa.

Nykyaikaisen tuotannon mukana syntyy paljo tarpeetontakin tavaraa. Esimerkiksi miljoneereja, politikoitsijoita ja muita loiseläjiä. Lakatkaamme tuottamasta tätä epäilyttävää ylellisyystavaraa, niin elämä muodostuu paljoa helpommaksi, valoisammaksi ja mukavammaksi maan tarpeelliselle ja hyödylliselle väestölle.

* * *

Hyvä neuvo.

Isä (pojalleen, viedessään hänet käsityöläisen oppiin): — Aluksi sinä et saa palkkaa ollenkaan; minulla ei myöskään ole mitään sinulle antaa — sentähden tulee sinun olla hyvin säästäväinen.

* * *

Vanha sananparsi, kapitalisti-ajan mukaiseksi muutettuna.

Älä koskaan jätä huomiseksi, minkä tänään voit toisella teettää.

Järjestömme asioita

LÄNSIPIIRIN PUHUJAN MATKA WASHINGTONISSA.

HUHTIKUULLA:
Tacoma ..... 12—13 "
Grays Harbor, 14 päivästä alkaen 12 päivää, josta puhuja saa 4 vapaapäivää. Puhepäivät saavat G.-harborilaiset järjestää mielensä mukaan.
Independence ..... 26p.
Lincoln Creek ..... 27 "
Raymond ..... 28—29 "
Tono ..... 30 "
TOUKOKUULLA:
Winlock ..... 1—3"
Vader ..... 2"
Mt. Solo ..... 4—5"
Puolangan hiilillä ..... 6"
Woodland ..... 7—8"
Little Kalama ..... 9"
Ilwaco ..... 11—12"
Deep River (Puhuja tulee, jos osasto katsoo voivansa järjestää puhetilaisuuden.)

S. s. osastot! Valmistakaa toveri Hautamäelle niin hyvä puhetilaisuus kuin mahdollista, ilmottamalla jo niin aikaseen, että kaikki voivat järjestää asiansa siten, ettei kukaan voi syyttää multa kuin itseään, jos ei saavu kuulemaan. Järjestäkää iltamia, jos ei useammaksi, niin yhdeksi illaksi, sillä toveri Hautamäen laista puhujaa ette ole aina tilaisuudessa saamaan yhdeksi ohjelman suorittajaksi. Tiedämme hyvin, että meitä kynitään yhtenään, mutta meidän on kulujen edessä seisottava, jotka jo olemme asiasta kuusalla.

Toverinudella, Wash. Suom. Valtiokomitea.

Iltamatulot tulevat Länsipiirin agitatsionikassaan.